

Имаше веднажъ единъ
чуденъ, страненъ господинъ.

Неговото мъчно име
— Фанчаримо-Фанфариме —

трудно хорскитъ уста
произнасяха въ свѣта.

Фанчаримо-Фанфариме
имаше си друго име,

съсъ което названъ
бѣ отъ кръсникъ си Иванъ:

казваха го Вуто Вишковъ
отъ селото „Гладна мишка“.

Бѣше беденъ, но чиститъ,
ходѣше все неомитъ,

но това не му вредѣше.
Цѣла ноцъ дълбоко спѣше,

а разсъмнѣше ли пакъ —
скиташе до късно чакъ.

Минаха се редъ години.
Щомъ се дѣдо му помина,

изъ селото трѣгна вестъ,
че и Вуто нашъ отъ днесъ

е голѣмъ щасливецъ вече,
че наследникъ е обреченъ

и ще стане богаташъ
най-подиръ и Вуто нашъ

отъ богатствата, които
завеща му вуйчо Мито.

Срещна се веднажъ съ единъ
младъ, наконтенъ господинъ.

Вуто въ мигъ му се представи,
но и той се не забави

да му поразкаже кой
и какъвъ човѣкъ е той.

— „Каркалачъ се казвамъ! — рече
отъ сега нататъкъ вече